

РЕШЕНИЕ

№ 6424

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6011** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. Т. М. от [населено място] против Решение /без номер/ от 21.04.2020 г., постановено по НАХ дело №7976/2018 г. на СРС, НО, 18-ти състав, с което е изменено НП №17-4332-030264 от 23.02.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР, като в ЧАСТТА му по пункт 1 е приложен закон за по-леко наказуемо административно наказание (само що се отнася до правното основание за санкционирането), а именно – чл. 185 от ЗДвП, вместо чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 ЗДвП - и е намалено административното наказание на глоба в размер на 20 лева, а в ЧАСТТА му по пункт 2 са намалени размерите на двете наложени административни наказания, съответно – лишаването от право на 1 месец, а глобата - на 75 лева.

В жалбата се релевират доводи за неправилност на решението, поради което се прави искане за отмяната му и постановяване на друго, с което НП да бъде изцяло отменено. От изложеното се стига до извода, че като касационно основание са визирани нарушения на закона –чл.348, ал.1, т.1 НПК. Според касатора в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения, които не са отчетени от въззивния съд. Твърди се също, че СРС неправилно е приел, че деянието по чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП е съставомерно, както и че по отношение на същото е налице непълна правна

квалификация с оглед непосочнаве на конкретната хипотеза от трите визирани в нормата, с което е нарушено правото на защита на нарушителя. Излагат се и съображения, че съдът не разполага с право да променя нито основанието за налагане на наказание, нито нарушената материалноправна норма, както е сторил в случая. По тези съображения се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което НП да бъде изцяло отменено.

Ответникът по касационната жалба СДВР, отдел „Пътна полиция“ не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №17-4332-030264 от 23.02.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР. Със същото на Х. Т. М. от [населено място] са наложени две административни наказания: „глоба“ в размер на 200 лева, на основание чл.179, ал.2 вр. чл.179, ал.1, т.5 ЗДвП за извършено нарушение на чл.25, ал.1 ЗДвП и „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за три месеца на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, ЗДвП за това, че на 20.11.2017 г. около 17,30 ч. на описано място в [населено място] управлява конкретно посочен автомобил, като поради частично навлизане в съседна пътна лента /лява от средна/ реализира ПТП с движещия се попътно в лява лента лек автомобил, като напуска мястото на ПТП без да изпълни задълженията си като участник в ПТП.

Въз основана събраните в хода на съдебното производство доказателства въззивният съд е приел, че що се отнася до пункт 1 от НП, нарушението е установено и правилно е квалифицирано по чл.25, ал.1 ЗДвП, но неправилно е приложена санкционната разпоредба, доколкото не се касае за нито една от визираните в чл.179, ал.1, т.5 ЗДвП хипотези, респективно – за нито една от хипотезите изобщо визирани в чл.179, ал.2 ЗДвП, извън настъпването на ПТП (правилата за извършване на маневри по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП не са правила за предимство). Предвид това и по реда на чл.337, ал.1, т.2 и т.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН постановлението в частта му по неговия пункт 1 е изменено, като е приложен закон за по-леко наказуемо административно нарушение – съставът по чл.185 ЗДвП, вместо този по чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП (без промяна на квалификацията по чл.25, ал.1 ЗДвП) - и е намалено наказанието на глоба в размер на 20 лева. СРС е приел, че стойността на имуществените вреди от ПТП (и по двата автомобила) не е значителна и не обуславя приложението на чл. 33, ал 2 ЗАНН.

Що се отнася до пункт втори от НП, въззивният съд е приел, че квалификацията по чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП е правилна, като са нарушени изискванията конкретно по букви „а“ и „в“ от тази точка - водачът нито е оказал съдействие за установяване на вредите от произшествието (по автомобила, който е бил управляван от него и не е бил негова собственост), нито е останал поне в близост до мястото, уведомявайки съответните контролни органи, при положение, че при всяко положение постигнато

под каквато и да било форма съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата, свързани с него, не е имало. Според СРС липсата на уточняване на това кои конкретни задължения (включително по коя точно буква) по чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП не е изпълнил М. не е довела до ограничаване на процесуалното му право на защита, доколкото при прочит на самия текст на чл.123, ал.1, т. 3 от ЗДвП е видно кои свои задължения не е изпълнил въззивникът, а и визираното право на защита е упражнено по същество – в хода на цялото административнонаказателно производство жалбоподателят отрича изобщо наличието на ПТП. При съобразяване на уредбата по чл.12 и чл.27 ЗАНН, СРС е извел извода, че с оглед липсата на сериозни последици от ПТП и данните за дисциплината на санкционирания водач, отчитайки все пак в имуществен аспект и данните за това, че същият е могъл да си позволи ползването на лизинг на съответния общоизвестно не особено евтин автомобил, но и че въззивникът има семейни задължения като баща, размерът на наказанията – при съобразяване на чл.179, ал.1 ЗДвП е намален по реда на чл.337, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН на лишаването от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 месец, а глобата - на такава с размер от 75 лева.

При извършената служебно цялостна проверка на обжалваното НП (чл. 314 НПК, вр. чл.84 ЗАНН) СРС не е констатирал други основания за изменение извън горепосочените или изобщо такива за отмяна на НП.

Настоящият съдебен състав не споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд.

По отношение на визираното в пункт първи от НП нарушение, обосновани и в съответствие със събрания по делото доказателствен материал, включително обясненията на наказаното лице, са изводите на СРС за установеност на нарушението по чл.25, ал.1 ЗДвП. Санкционираният водач не отрича, че е предприел маневра, за да премине в друга пътна лента. В такъв случай приетата за нарушена правна норма го задължава преди да започне маневрата, да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. След като се е стигнало до съприкосновение между управлявания от него автомобил и автомобила на св. Д., то следва извода, че същият не е изпълнил в пълнота вменените му с приетата за нарушена разпоредба задължения. Тук следва да се посочи, че за съставомерността на деянието е достатъчно да се създаде опасност за участниците в движението, а не е задължително да е настъпил вредоносен резултат. Необосновани обаче са изводите на СРС за установено настъпило ПТП. Легална дефиниция за ПТП се съдържа в разпоредбата на §6, т.30 от ДР на ЗДвП - "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Събраният в хода на въззивното производство доказателствен материал не установява настъпила повреда на ППС или други материални щети. По отношение управляваното от наказаното лице МПС безспорно е установено, че щети не са били настъпили. По отношение на настъпили щети по другия автомобил по делото не са ангажирани категорични доказателства, от които да следва несъмнения извод за това. Единствените доказателства в тази насока са показанията на разпитаната като свидетел управлявала автомобила, която е заявила, че бронята му била одраскана. По разбиране на

настоящият касационен състав само от показанията на управлявалия автомобила, без дори да е извършен оглед на същия и без да са представени други доказателства на настъпила увреда, не може да се изведе категоричен извод за настъпило ПТП с материални щети. Още при съставяне на АУАН наказаното лице е твърдяло, че ПТП не е настъпило. Тази си теза поддържа и в хода на съдебното производство. АНО и СРС са дали вяра само на твърденията на другия участник в конфликта, при което в конкретния казус са налице две взаимно изключващи се твърдения от страна на касационния жалбоподател и на другия участник относно релевантните за спора факти и обстоятелства. За установяване дали е възникнало ПТП не са били събирани и съответно анализирани никакви други доказателства. На практика при взаимноизключващите се твърдения на двамата участника, без обективните данни за причинените по двата автомобила щети, възникването на ПТП не може да бъде прието за установено. След като АНО, в чиято тежест е, не е установил по категоричен начин настъпило ПТП, то и отговорността на нарушителя за извършеното от него деяние, освен по посочените от СРС основания, не може да бъде реализирана по реда на чл.179, ал.2 вр. чл.179, ал.1, т.5 ЗДвП. Следователно правилно СРС е приел, че в случая за така установеното нарушение санкцията е следвало да бъде наложена на основание чл.185 ЗДвП. Настоящият съдебен състав приема, че съдът /въззивен или касационен/ разполага с правомощие да преквалифицира нарушението, за което е санкционирано лице в по-леко наказуемо такова. В този смисъл правомощията на касационната, респ. въззивната инстанция са коментирани в ТР №3 от 10.05.2011 г. на ВАС по тълк. дело №7/2010 г. За да стори това е необходимо на първо място с НП да е повдигнато обвинение за извършено административно нарушение, в хода на съдебното производство да се установи, че нарушението, за което е повдигнато обвинението, не е извършено, а е извършено друго, за което се предвижда по-леко наказание, като всички елементи от фактическия състав на последното следва да са доказани. В настоящия случай това е точно така. Като е стигнал до същите крайни изводи относно нарушението по пункт първи от НП СРС е постановил правилно решение, което в тази му част следва да бъде оставено в сила.

В останалата част относно визираното в пункт втори нарушение настоящият касационен състав счита, че решението е неправилно. Основателни са доводите в касационната жалба, че в хода на АНП по отношение на това нарушение са допуснати нарушения във формата на НП, довели до ограничаване правото на защита на касатора. Нито в описателната част на НП, нито в правната квалификация на деянието АНО не е посочил кое от задълженията, визирани в чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП е приел, че не са изпълнени от нарушителя. Това нарушение е съществено и е ограничило правото на защита на санкционирания субект, тъй като същият не е могъл да разбере в какво конкретно е обвинен и да организира защитата си. Следователно същото е самостоятелно основание за отмяна на НП. Не се възприема тезата на СРС, че прочитайки нормата, лицето само следва да прецени какво е нарушило. Недопустимо е, както е сторил в случая и въззивният съд, в хода на съдебното производство да се правят изводи за това, като всъщност се попълват пропуски в НП. Обвинението следва да е конкретно, точно и ясно както в словесното му описание, така и в правната квалификация. Следва да се посочи, че ако пропускът бе само в правната квалификация, при иначе пълно и конкретно словесно описание на приетата за нарушена правна норма, нарушението не би било съществено, тъй като нарушителят може да разбере в какво е обвинен от обстоятелствената част на НП.

Освен това настоящият съдебен състав счита, че нарушението не е съставомерно. Приетата за нарушена разпоредба на чл.123 ЗДвП визира задълженията на водач на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие. По-горе се прие, че не е доказано настъпило ПТП. Следователно санкционираното лице не е субект на тези задължения и не може да носи отговорност за тяхното неизпълнение.

Като е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че нарушението по пункт втори от НП е установено, СРС е постановил неправилно решение, което в тази му част следва да бъде отменено. След отмяната му и на основание чл. 222, ал. 1 АПК касационният съд следва да се произнесе по съществуващото на спора. При осъществяване на това свое правомощие и по изложените по-горе съображения настоящият състав на съда намира, че оспореното наказателно постановление е незаконосъобразен акт в частта му по пункт втори и в тази част следва да бъде отменено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение /без номер/ от 21.04.2020 г., постановено по НАХ дело №7976/2018 г. на СРС, НО, 18-ти състав, в частта, в която НП №17-4332-030264 от 23.02.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР е изменено по пункт втори, като е намален размера на наложеното наказание и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №17-4332-030264 от 23.02.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР, в частта по пункт втори, в която за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, ЗДвП и на основание чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП, на Х. Т. М. от [населено място] е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 21.04.2020 г., постановено по НАХ дело №7976/2018 г. на СРС, НО, 18-ти състав в частта, в която НП №17-4332-030264 от 23.02.2018 г., издадено от Заместник-началника на ОПП – СДВР е изменено по пункт първи, като е приложен закон за по-леко наказуемо административно наказание (само що се отнася до правното основание за санкционирането), а именно – чл. 185 от ЗДвП, вместо чл.179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП - и е намалено административното наказание на глоба в размер на 20 лева

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

